

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **ZITEP s.r.o.**, IČO 649 44 654
sídlem Schulhoffova 4, 149 00 Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Adamem Valíčkem, MBA
sídlem nám. Svobody 18, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. 21798/19/5300-22441-708656,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) v části změnilo platební výběr

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně Praha“) č. j. 4681548/18/2011-52522-108940 ze dne 5. 6. 2018 (dále také jen „platební výměr“), kterým byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty (dále také jen „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 ve výši 1 656 615 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím snížil vyměřenou daň na částku 1 630 735 Kč a zároveň odstranil z výroku platebního výměru text, podle něhož byla daň vyměřena podle pomůcek postupem dle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

2. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 25. 1. 2018 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017. Vzhledem k tomu, že Finančnímu úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně Vysočina“) vznikly pochybnosti o uplatnění nároku na odpočet daně, vyzval dne 7. 3. 2018 žalobkyni, aby vzniklé pochybnosti odstranila a předložila důkazní prostředky k prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání. Správci daně Vysočina vznikly pochybnosti zejména z důvodu nesoučinnosti žalobkyně v jiných daňových řízeních, dále s ohledem na skutečnost, že částky uplatněného odpočtu daně neodpovídají materiálnímu, technickému a personálnímu vybavení žalobkyně (dle údajů uvedených v katastru nemovitostí nevlastní žalobkyně žádný nemovitý majetek) a konečně sídlo žalobkyně je umístěno v mnohaposchodovém panelovém domě, v němž se nenachází provozovna ani kancelář žalobkyně a její jméno není uvedeno na domovních zvoncích ani na poštovních schránkách.
3. Dne 26. 3. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, během něhož žalobkyně předložila správci daně Vysočina tři šanony dokladů a písemností k daňové kontrole za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2017 a k probíhajícímu postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2017. Téhož dne podala žalobkyně u místně příslušného správce daně Praha dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017 (dále jen „dodatečné daňové přiznání“).
4. Sdělením o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 27. 4. 2018 správce daně Vysočina oznámil žalobkyni, že předložené důkazní prostředky se vztahovaly především k dodatečnému daňovému přiznání. K řádnému daňovému přiznání žalobkyně předložila pouze zanedbatelnou část daňových dokladů, neboť zcela chyběly daňové doklady od společností ŠTEFI COMPANY, s. r. o., Pique-nique, s. r. o. a BMH-MEDIA SERVIS, s. r. o., které tvoří zásadní objem deklarovaných přijatých plnění.
5. Na sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností žalobkyně reagovala přípisem ze dne 13. 5. 2018 a přípisem ze dne 31. 5. 2018, v nichž navrhovala pokračovat v prováděném dokazování a dále uvedla, že chybějící doklady doloží a navrhne též svědecké výpovědi konkrétních osob.
6. Dne 5. 6. 2018 vydal správce daně Praha platební výměr, kterým vyměřil žalobkyni DPH za předmětné zdaňovací období ve výši 1 656 615 Kč, přičemž dle výroku platebního výměru byla daň vyměřena podle pomůcek postupem dle § 98 daňového řádu. V odůvodnění platebního výměru správce daně Praha uvedl, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy, které by jednoznačně prokázaly, že deklarovaná přijatá zdanitelná plnění a zdanitelná plnění, ze kterých si žalobkyně uplatnila odpočet daně, byla fakticky uskutečněna v deklarovaném rozsahu a použita v rámci ekonomické činnosti žalobkyně. Rozdíl mezi tvrzenou a vyměřenou daní dle výměru činil 1 605 499 Kč.

7. Proti výměru podala žalobkyně odvolání, v němž namítala nezákonnost předmětného výměru. Správce daně Praha dle názoru žalobkyně porušil základní zásady daňového řízení, kdy měl dále pokračovat v provádění dokazování. Správce daně Praha nebyl oprávněn vyměřit daň pomocí pomůcek.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil výrok platebního výměru a ve zbytku odvolání zamítl. Žalovaný v odůvodnění poukázal na skutečnost, že žalobkyně podala dne 26. 03. 2018 dodatečné daňové přiznání a současně správci daně Vysočina předložila daňové doklady vztahující se k tomuto přiznání, přičemž v tomto okamžiku ještě nebyla správcem daně Praha vyměřena daň za předmětné zdaňovací období. V souladu s § 141 odst. 7 daňového řádu měl správce daně Praha při vyměření daně za příslušné zdaňovací období těchto údajů využít. Správce daně Praha však k údajům z dodatečného daňového přiznání za předmětné zdaňovací období nepřihlédl a nevyužil je při vyměření daně. Uvedený postup správce daně Praha je vadný, proto odvolací orgán přistoupil k využití údajů uvedených v dodatečném daňovém přiznání a napadené prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu změnil.
9. Žalovaný dále uvedl, že v platebním výměru byl chybně uveden odkaz na § 98 odst. 1 daňového řádu (stanovení daně podle pomůcek), avšak z platebního výměru a z úředního záznamu, který vydání platebního výměru předcházela, je patrné, že správce daně Praha stanovil daň dokazováním. Jedná se tedy o chybu v psaní.
10. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k nekonkrétním návrhům na pokračování dokazování a nepředložení nových důkazních prostředků správce daně Praha postupoval správně, když neshledal důvod k pokračování v dokazování a přistoupil k vydání platebního výměru.

II. Obsah žaloby

11. Žalobkyně předně namítá, že daňové řízení bylo provedeno místně nepřislušným finančním úřadem. Podle ustanovení § 8 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), plyne, že Finanční úřad vykonává vybranou působnost na celém území České republiky, přičemž *vybranou působností se rozumí vyhledávací činnosti při správě daní, nebo postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní*. Ačkoli výzva k odstranění nedostatků mohla být zaslána správcem daně Vysočina, úkony daného řízení měly být dle žalobkyně provedeny místně příslušným správcem daně Praha.
12. Žalobkyně dále namítá, že správce daně Praha pochybil, když jí neposkytl dodatečnou lhůtu k doložení požadovaných dokumentů, kterou požadovala svým přípisem ze dne 31. 5. 2018. Žalovaný jednal v rozporu se zásadami hospodárnosti, vzájemné součinnosti a vzájemné spolupráce a přiměřenosti.
13. Současně žalovaný i správce daně Praha porušili základní zásady správy daní, resp. nepostupovali v souladu se základním cílem správy daní, stanovit daň správně, ale byli motivováni pouze snahou vybrat daň, aniž by vzali v úvahu všechny okolnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, a respektovali zásadu spolupráce. Správce daně Vysočina neuvedl konkrétní důvody, které ho vedly k vydání výzvy k odstranění pochybností. Pochybnost je dle žalobkyně daná pouze nespolečností žalobkyně a nepředložením důkazních prostředků v rámci jiných daňových řízení, což není dostatečné.

14. Žalobkyně konečně namítá, že pokud správce daně nestanovil daň podle pomůcek, avšak toto uvedl ve výroku napadeného rozhodnutí, je takové rozhodnutí z tohoto důvodu nesrozumitelné, nepřezkoumatelné a nicotné. Závěr žalovaného, že se jedná o zřejmou chybu v psaní, nemůže být akceptovatelný. Tato vada měla vliv na procesní obranu žalobkyně, neboť se řídila nesprávným právním názorem žalovaného.
15. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že správce daně Vysočina prováděl v řízení postup k odstranění pochybností, tj. plnil pouze vybranou působnost na základě § 10 odst. 4 daňového řádu, nevedl nalézací řízení jako celek a nevydal v dané věci meritorní rozhodnutí. Skutečnost, že vybranou působnost vykonával správce daně Vysočina, kde nesídlí žalobkyně ani její zástupce, není projevem libovůle orgánů finanční správy, nýbrž logickým důsledkem zákonných opatření přijatých v důsledku skutečností zjištěných při vyhledávací činnosti orgánů finanční správy při správě daní. Nedošlo tedy k porušení zásady hospodárnosti.
17. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v průběhu postupu k odstranění pochybností nepředložila požadované důkazní prostředky a následně ve svém návrhu na pokračování dokazování pouze obecně navrhla pokračování v dokazování, bez konkrétně specifikovaných a předložených důkazních prostředků. Za těchto okolností není vadou řízení, když správce daně nepokračoval v provádění dokazování.
18. Žalobkyně neodstranila pochybnosti správce daně Vysočina, neboť nedoložila rozsah a předmět deklarovaných přijatých zdanitelných plnění a neprokázala tak oprávněnost nároku na odpočet daně. Daň tedy byla stanovena v návaznosti na tyto zjištěné skutečnosti, a to za respektování zásad správy daní, jak vyplývá z odůvodnění platebního výměru.
19. Žalovaný tvrdí, že správce daně ve výzvě k odstranění pochybností konkretizoval důvody, pro které mu vznikly pochybnosti ve smyslu § 89 daňového řádu, přičemž je zcela legitimní, pokud tyto spočívají mj. také v tom, že žalobkyně se správcem daně nespolupracuje při objasňování pochybností v daňových řízeních za navazující daňová období. Poznatky získané z jiných daňových řízení, s ohledem na obdobné skutkové okolnosti, mohou založit důvodné pochybnosti správce daně, přičemž žalobkyni bylo umožněno, aby se vyjádřila, neúplné údaje doplnila, nejasnosti vysvětlila, nepravdivé údaje opravila atp., a pochybnosti odstranila.
20. Žalovaný konečně uvádí, že skutečnost, že daň byla stanovena na základě dokazování, vyplývá z odůvodnění platebního výměru, přičemž toto koresponduje s průběhem celého postupu k odstranění pochybností. Žalobkyně byla ještě před vydáním platebního výměru seznámena se způsobem, jakým bude daň stanovena, a to prostřednictvím seznámení s výsledkem postupu k odstranění pochybností, žalobkyně byla tedy prokazatelně seznámena se způsobem stanovení daně dokazováním.
21. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

22. Na jednání konané dne 5. 10. 2020 se žalobkyně nedostavila.

23. Žalovaný setrval na své předchozí argumentaci a navrhl žalobu zamítnout.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 90 odst. 2 daňového řádu *„nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků“*.
26. Dle § 90 odst. 3 daňového řádu *„neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.“*
27. Dle § 8 odst. 1 daňového řádu *„správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo“*.
28. Dle § 8 odst. 2 věty druhé zákona o finanční správě *„Finanční úřad vykonává vybranou působnost na celém území České republiky“*.
29. Dle § 10 odst. 4 téhož zákona *„vybranou působností se pro účely tohoto zákona rozumí provádění a) vyhledávací činnosti při správě daní, nebo b) postupu k odstranění pochybností, daňové kontroly nebo jiných kontrolních postupů při správě daní“*.
30. Soud se nejprve zabýval namítanou místní nepřislušností správce daně Vysočina a tuto námitku neshledal důvodnou. Je nepochybné a mezi stranami nesporné, že k vedení nalézacího řízení a vyčíslení daně byl místně příslušný správce daně Praha. Ten také vydal platební výměr, kterým žalobkyni vyměřil daň. S ohledem na výše citovaná ustanovení dále platí, že správce daně Vysočina byl v souladu s § 8 odst. 2 a § 10 odst. 4 zákona o finanční správě příslušným správcem daně k provádění postupu k odstranění pochybností. Žalobkyně se sice domnívá, že tento správce daně v rozporu se zákonem o finanční správě fakticky provedl celé nalézací řízení, ovšem nic takového z obsahu spisu nevyplývá. Naopak je zřejmé, že správce daně Vysočina vedl toliko postup k odstranění pochybností, neboť dne 7. 3. 2018 vydal výzvu k odstranění pochybností, dne 26. 3. 2018 vedl ústní jednání ve věci provedení postupu k odstranění pochybností a dne 27. 4. 2018 vydal sdělení o jeho výsledku. Žádné další úkony správce daně Vysočina v daném řízení neprováděl. Z uvedeného je patrné, že daňové řízení bylo provedeno místně příslušným správcem daně zcela v souladu s daňovým řádem a zákonem o finanční správě.
31. K námitce, dle níž správce daně Praha neposkytl žalobkyni lhůtu k doplnění dokazování, soud uvádí následující. Výzvou k odstranění pochybností správce daně Vysočina vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 15 dnů prokázala nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění uvedený na řádku 40 a 43 daňového přiznání. Sdělením o výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 27. 4. 2018 správce daně Vysočina žalobkyni sdělil, že nepředložila daňové doklady ani jiné důkazní prostředky od společností ŠTEFI COMPANY, s. r. o., Pique-nique, s. r. o. a BMH-MEDIA SERVIS, s. r. o., které tvoří

zásadní objem deklarovaných přijatých plnění, ani další důkazní prostředky, které by prokázaly reálné uskutečnění těchto plnění.

32. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním ze dne 13. 5. 2018, v němž uvedla, že navrhuje pokračování v dokazování s tím, že návrh na provedení důkazních prostředků doplní do 31. 5. 2018. V podání ze dne 31. 5. 2018 žalobkyně sdělila, že v blíže neurčené lhůtě předloží daňové doklady a jiné důkazní prostředky týkající se společnosti ŠTEFI COMPANY, s. r. o., Pique-nique, s. r. o. a BMH-MEDIA SERVIS, s. r. o. a další doklady požadované ve výzvě k odstranění pochybností. Zároveň uvedla, že správci daně doručí návrh na výslech svědků a jejich seznam.
33. Správce daně Praha uvedeným návrhům nevyhověl a dne 5. 6. 2018 vydal platební výměr, přičemž soud se nedomnívá, že by byl tento postup nezákonný či rozporný se základními zásadami daňového řízení. Předně je třeba připomenout, že v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně hodnotí všechny předložené důkazy podle své úvahy a rovněž je oprávněn posoudit, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, na který žalobkyně v žalobě odkazuje). V řešeném případě správce daně Vysočina vyzval žalobkyni, aby odstranila vzniklé pochybnosti stran uskutečnění přijatých zdanitelných plnění a zároveň ji poučil, jaké dokumenty má za tímto účelem doložit. Žalobkyně však v průběhu postupu k odstranění pochybností neprokázala, že deklarovaný nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, o čemž ji informoval správce daně Vysočina dne 27. 4. 2018. Žalobkyně následně podáním ze dne 13. 5. 2018 a 31. 5. 2018 navrhla pokračování v dokazování, ovšem v návrhu pouze v obecné rovině zopakovala, že předloží důkazní prostředky požadované ve výzvě k odstranění pochybností a ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností. Návrh na pokračování v dokazování byl tedy zcela nekonkrétní, neboť žalobkyně neuvedla, o jaké důkazní prostředky se jedná, ani nekonkretizovala svědky, jejichž výslech navrhovala; v podání ze dne 31. 5. 2018 nadto nesdělila, v jaké lhůtě důkazní prostředky předloží.
34. S ohledem na výše řečené se soud ztotožnil se žalovaným, že za těchto okolností správce daně Praha nepochybil, když návrhu na pokračování v dokazování nevyhověl, ale v souladu s § 90 odst. 3 daňového řádu vydal platební výměr. Správce daně Praha svůj procesní postup řádně zdůvodnil, a ani v tomto směru se tedy nedopustil žádného pochybení. Konečně je pak třeba podotknout, že žalobkyně důkazní prostředky nepředložila ani v rámci odvolacího řízení, byť tak učinit mohla. Postupem správce daně Praha tedy nebyla jakkoliv zkrácena na svých právech, což činí žalobní námitku nedůvodnou.
35. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, dle níž správce daně ve výzvě k odstranění pochybností neunesl své důkazní břemeno stran existence důvodných pochybností. Správce daně Vysočina ve výzvě konkretizoval své pochybnosti v tom směru, že žalobkyně opakovaně nespolupracovala se správcem daně a nepředložila důkazní prostředky v rámci jiných daňových řízení. Zároveň částky uplatněného odpočtu daně neodpovídají materiálnímu, technickému a personálnímu vybavení žalobkyně (dle údajů uvedených v katastru nemovitostí nevlastní žalobkyně žádný nemovitý majetek) a konečně sídlo žalobkyně je umístěno v mnohaposchodovém panelovém domě, v němž se nenachází provozovna ani kancelář žalobkyně a její jméno není uvedeno na domovních zvoncích ani na poštovních schránkách.

36. Soud přitom souhlasí s žalovaným, že opakované odmítnutí součinnosti ze strany žalobkyně během souvisejících daňových řízení je legitimním důvodem, který je způsobilý založit pochybnosti správce daně, neboť tato jiná daňová řízení se týkala navazujících daňových období a byla navzájem provázána co do skutkových okolností. Pokud tedy žalobkyně dlouhodobě nespolupracovala se správcem daně při objasňování pochybností týkajících se souvisejících daňových řízení a tyto pochybnosti nebyly odstraněny, mohly tím být založeny i pochybnosti o správnosti, úplnosti a průkaznosti daňového tvrzení v řešeném případě (tedy ohledně daňového přiznání za 4. čtvrtletí 2017). Zároveň správce daně Vysočina poukázal i na další skutečnosti (nesrovnalosti ohledně sídla žalobkyně a obsahu daňového přiznání), které jeho pochybnosti umocnily; lze proto shrnout, že vydání výzvy k odstranění pochybností bylo opodstatněné a dostatečně zdůvodněné.
37. Soud konečně neshledal důvodnou námitku stran nesrozumitelnosti výroku platebního výměru. Ze správního spisu vyplývá, že výzvou k odstranění pochybností správce daně Vysočina vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 15 dnů od jejího doručení prokázala nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění uvedený na řádku 40 a 43 daňového přiznání. Následně žalobkyně předložila důkazní prostředky (mj. přijaté daňové doklady vztahující se k dodatečnému daňovému přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2017, bankovní výpisy Raiffeisenbank, evidence pro daňové účely za 2. – 4. čtvrtletí 2017 a vystavené daňové doklady za totožná zdaňovací období). Vzhledem k tomu, že předložené důkazní prostředky správce daně Vysočina shledal nedostatečné, sdělil žalobkyni dne 27. 4. 2018, že jeho pochybnosti přetrvávají. Na to žalobkyně podala návrh na pokračování v dokazování, kterému správce daně Vysočina nevyhověl a dne 5. 6. 2018 vydal platební výměr, jímž stanovil žalobkyni daň ve výši 1 656 615 Kč. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně neprokázala oprávněnost nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění uvedených na řádku č. 40 a 43 daňového přiznání.
38. Dle soudu z výše uvedené rekapitulace jednoznačně vyplývá, že v řešeném případě byla stanovena daň na základě dokazování, neboť správci daně Vysočina vznikly pochybnosti toliko ohledně údajů uvedených na řádku 40 a 43 daňového přiznání, nikoliv ohledně všech plnění deklarovaných žalobkyní. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pochybnosti správce daně neodstranila a neprokázala existenci deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, správce daně jí nárok na odpočet neuznal. Zároveň si však žalobkyně plnila své zákonné povinnosti v takové míře, že i přes nepředložení důkazních prostředků vztahujících se k tvrzenému odpočtu daně bylo možno stanovit daň dokazováním.
39. Vzhledem k tomu, že z průběhu postupu k odstranění pochybností i odůvodnění platebního výměru jednoznačně plyne, že daň byla stanovena dokazováním, soud se ztotožnil s žalovaným, že chybný odkaz na § 98 odst. 1 daňového řádu upravující stanovení daně podle pomůcek byl pouhou chybou ve psaní. Uvedené pochybení nezakládá nesrozumitelnost platebního výměru, neboť o skutečném způsobu stanovení daně nemohlo být pochyb. Žalovaný rovněž výrok platebního výměru opravil v souladu s § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu, a proto s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení, podle něhož rozhodnutí v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47), byla daňová povinnost vyměřena zcela v souladu se zákonem. Nelze souhlasit ani s námitkou, dle níž měla nesprávná právní kvalifikace negativní vliv na procesní obranu žalobkyně, neboť jak soud uvedl výše, se způsobem stanovení daně byla žalobkyně seznámena již ve sdělení

o výsledku postupu k odstranění pochybností, načež žalobkyně navrhla pokračování v dokazování. Je tedy patrné, že jí způsob stanovení daně dokazováním byl zcela zřejmý.

VI. Závěr

40. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. října 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.